

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215204561
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2215204561.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a Mgr. Jozef Mačej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX. XXXXXXX XXXX, trvale bytom D. XXX, E., zastúpeného advokátmi: JUDr. Alexandra Šumichrast Vicová, so sídlom Družstevná 1363/10, Bernolákovo a Mgr. Igor Šumichrast, so sídlom Družstevná 1363/10, Bernolákovo, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/152/2015-576 zo 7. apríla 2022, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e .

II. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 26Co/88/2022 a sp. zn. 26Co/17/2025.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 8C/152/2015-576 zo 7.4.2022 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 2.500 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobu žalobcu o zaplatenie nemajetkovej ujmy 22.500 eur zamietol; výrokom III. priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie vecne tým, že žalobca sa žalobou podanou dňa 17.3.2015 domáhal voči žalovanej náhrady škody v sume 66 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania od 9.3.2010 do zaplatenia, v sume 63,21 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania od 26.2.2010 do zaplatenia a zaplatenia nemajetkovej ujmy 25.000 eur, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Súčasne si uplatnil náhradu trov.

3. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom 8C/152/2015 - 392 zo dňa 2.3.2020 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 66 eur a 63,21 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 2.500 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom III. žalobu žalobcu čo do zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 66 eur a zo sumy 63,21 eur a čo do zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 22.500 eur zamietol a výrokom IV. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná voči výrokom I., II. a IV. Žalobca podal odvolanie voči výroku III. v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 22.500 eur.

5. Odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného rozsudkom 26Co/94/2020 - 515 zo dňa 30.6.2021 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil, vo výroku II., vo výroku III. v časti zamietnutia nemajetkovej ujmy 22.500 eur a vo výroku IV. napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/152/215 - 392 zo dňa 2.3.2020 nadobudol právoplatnosť čo do výroku III. v časti, ktorou bola zamietnutá žaloba žalobcu o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 66 eur a zo sumy 63,21 eur dňom 16.6.2020, pretože v tejto časti žalobca ani žalovaná odvolanie nepodali, a v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave 26Co/94/2020 - 515 zo dňa 30.6.2021 vo výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť náhradu škody 66 eur a 63,21 eur.

7. Predmetom konania zostala časť žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy 25.000 eur.

8. Rozsudok č. k. 8C/152/2015-576 zo 7.4.2022 súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca si uplatňuje svoj nárok na nemajetkovú ujmu za nesprávny úradný postup v roku 2008, kedy bola na rozkaze vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti. Z výsledkov vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že doba trvania nesprávneho úradného postupu je tu niekoľko rokov, pretože napriek opakovanému konštatovaniu, že exekučný titul nebol riadne žalobcovi doručený, že tento nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, tak dosiaľ nebola zrušená doložka jeho právoplatnosti a vykonateľnosti a nebol ani doručený žalobcovi. Nesprávny úradný postup teda stále trvá, ku dňu vydania rozhodnutia bol v nezmenenom stave a vzhľadom na zákonné ustanovenia zákona o správnom konaní a zákona o priestupkoch a plynutie lehôt prichádza do úvahy jedine zastavenie priestupkového konania, ktoré nebolo právoplatne skončené v zákonom stanovenej lehote a malo by sa tak stať z úradnej povinnosti subjektu, ktorý rozhodnutie vydal. Z uvedeného je zrejmé, že takúto situáciu vzhľadom na neprimeranú dĺžku trvania zásahu nesprávnym úradným postupom by asi každá osoba vnímala s určitým pocitom krivdy a nespravodlivosti. Vzhľadom na charakter priestupkového konania, ktoré sa vedie len za menej závažné činy, s prihliadnutím na niekoľko rokov pretrvávajúci nesprávny úradný postup bol súd prvej inštancie toho názoru, že je namieste odškodnenie za dĺžku trvania nesprávneho úradného postupu. Aj v takom prípade však musí byť zohľadnené, o aký druh trestného konania ide, aký trest bol v rozhodnutí uvedený. Keďže neboli zistené podobné konania, v ktorých by sa konalo o odškodnení za nesprávny úradný postup v rámci údajného porušenia pravidiel cestnej premávky, dospel súd prvej inštancie k záveru, že primeranou sa javí suma 2.500 eur. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 2Co/192/2010 z 24.10.2012, z ktorého vyplýva, že dotknutej osobe bola priznaná nemajetková ujma 26.555,14 eur. Žalobca v tomto konaní požaduje sumu 25.000 eur, čiže približne rovnakú sumu, ale za odlišný skutkový stav. Spomínaným rozsudkom bola priznaná nemajetková ujma za závažný zásah do práv dotknutej osoby (strata zamestnania, problémy po psychickej stránke, finančné problémy) vedením trestného konania za závažné trestné činy údajného zneužitia právomoci verejného činiteľa v súbehu s trestným činom údajného vydierania, ktoré trvalo 4 roky. Na druhej strane je tu žalobcov nárok, síce tiež z trestného konania, ale svojou intenzitou, charakterom, údajným skutkom, pre ktoré bolo konanie vedené a výškou hroziaceho trestu diametrálne odlišné konanie. V danej veci ide o priestupkové konanie, ktoré z hľadiska hierarchie postihuje menej závažné skutky. Za údajný skutok hrozil výrazne iný trest, uloženie pokuty 66,39 eur v porovnaní s trestnom odňatím slobody v trvaní niekoľkých rokov, menšia je protispoločenská závažnosť údajného priestupku než trestný čin vydierania, pričom všeobecne je miernejší názor v spoločnosti k priestupkom proti pravidlám cestnej premávky než k trestným činom zneužitia právomoci verejného činiteľa a vydierania. Porovnaním týchto dvoch konaní, s prihliadnutím na uvedené a z pohľadu dĺžky konania a charakteru nesprávneho úradného postupu je namieste pomer približne 10 % z toho, čo si uplatňuje žalobca. V tomto rozsahu bolo žalobe vyhovené, pretože bola dôvodná (výrok I.). Dodal, že žalobca musí preukázať, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k utrpeniu závažnej ujmy po zdravotnej stránke, v osobnom živote aj v majetkovej sfére. V kontexte charakteru nesprávneho úradného postupu musí žalobca preukázať, že ide o taký zásah, z ktorého možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutú závažnú nemajetkovú ujmu vzhľadom na intenzitu a trvanie nepriaznivého následku by pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej osoby. Žalobca uvedené nepreukázal. Možno súhlasiť s tým, že stres nie vždy priaznivo vplyva na človeka, ako aj s tým, že niekoľko rokov trvajúci spor spôsobuje stres. Na druhej strane je však opäť potrebné uviesť, že pri posúdení závažnej nemajetkovej ujmy musí žalobca tvrdiť závažné konkrétne prejavy dopadu z nesprávneho úradného

postupu, v konkrétnej závažnej podobe, v konkrétnom čase, konkrétnym spôsobom, v konkrétnom rozsahu (bremeno tvrdenia) a na tieto tvrdenia musí navrhnuť dôkazy, takto označené tvrdenia musí preukázať (bremeno dôkazu). Ak neunesie bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, nemožno konštatovať, že by bol nositeľom práva na náhradu za závažnú nemajetkovú ujmu a že žalovaná je nositeľom povinnosti uhradiť mu nemajetkovú ujmu. Tvrdenia nemôžu byť len vo všeobecnej rovine. Žalobca v konaní jednoznačne nad všetku pochybnosť nepreukázal, aké konkrétne závažné prejavy, aký konkrétny závažný dopad, akým konkrétnym závažným spôsobom nesprávny úradný postup závažne zasiahol do jeho práv vo sfére zdravotnej. Nestačí len tvrdenie, že naňho pôsobí stres, že má fóbiu, má obavy niečo vlastniť, že nevyhľadáva priateľov, že obmedzil kontakty, že robí chyby v práci, že sa bojí, že ho môžu zatvoriť, že má stres, že nevlastní dom, do ktorého investoval, že sa bojí ho vlastniť, lebo by mu ho mohli vziať. Nestačí tvrdiť, že stres a fóbiu má z nesprávneho úradného postupu. V konaní žalobca predložil písomné prehlásenia štyroch osôb (matky, manželky, blízkej priateľky a blízkeho priateľa), vypočutá bola ako svedkyňa jeho manželka, ale z uvedeného nemožno jednoznačne nad akúkoľvek pochybnosť vyvodiť záver, aké konkrétne zásahy, v ktorom konkrétnom čase a ako reálne zasiahli do jeho sfér života. Navyše ide o vyjadrenia osôb blízkych žalobcovi, ktoré inými dôkazmi žalobca nepodložil. V tomto smere je možné stotožniť sa s tým, že človek môže situáciu takto vnímať, prežívať a spracúvať, ale v intenzite ako to uvádza žalobca, by to muselo byť viditeľné aj iným osobám, ktoré by neboli v tak blízkom vzťahu k žalobcovi, ktoré by mohli podporiť tvrdenia jemu blízkych osôb a vylúčiť tak akékoľvek pochybnosti o tvrdenom závažnom zásahu po zdravotnej stránke. Žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup zasiahol aj do jeho práva vlastniť niečo, pretože sa obáva niečo mať, aby o to neprišiel, lebo by to mohli skonfiškovať, lebo by ho mohli bezdôvodne obviňovať z čohokoľvek. Tvrdil, že z toho dôvodu nedošlo ani k prepisu nehnuteľnosti na jeho meno i keď ju financoval. V tomto smere žalobca uvedené predloženými listinnými dôkazmi a ani výpoveďou jeho teraz už manželky nepreukázal. Ako uviedol sám žalobca, už pozemok bol kupovaný z jeho finančných prostriedkov, ale na jeho priateľku (teraz manželku), platil síce faktúry znejúce aj na meno jeho vtedy priateľky, ale okrem jednej platby zo dňa 26.8.2008, všetky boli uhradené pred dátumom, kedy bol kontrolovaný príslušníkmi polície. Stavebné povolenie aj kolaudačné povolenie bolo na meno jeho manželky (vtedy ešte priateľky). Dôvodom bolo to, že mala možnosť čerpať výhodnejšie pôžičku na dokončenie rodinného domu ako uviedol sám žalobca. Je faktom, že dom je vedený na meno žalobcovej manželky, ale nie je preukázané, že sa to stalo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom polície. V tomto smere možno mať dôvodné pochybnosti vzhľadom na blízky vzťah žalobcu a jeho manželky - svedkyne, keď okrem jej výpovede iný dôkaz na toto tvrdenie nebol označený a pochybnosti posilňuje skutočnosť, že stavebné povolenie aj kolaudačné rozhodnutie bolo len na jej meno a nie aj na meno žalobcu a pôžičku na nehnuteľnosť tiež čerpala len ona, lebo ako sa žalobca vyjadril, mala možnosť čerpať ju výhodnejšie. Žalobca tvrdil, že nesprávnym úradným postupom bolo zasiahnuté aj do jeho práv v oblasti financií, pretože sa zhoršili jeho pomery, neponúkli mu novú pôžičku po splatení starej pôžičky ako predtým, a že by nedostal pôžičku ani úver za priaznivejších podmienok, že si nemohol kúpiť na leasing nové auto, že mal tým vyššie výdavky na staré auto, na jeho opravu, že bude znevýhodnený pri jeho neskoršom predaji, lebo ho bude musieť predať za nižšiu cenu. Žalobca však v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazu. Žalobca netvrdil kedy, akým konkrétnym spôsobom, v ktorom konkrétnom peňažnom ústave a ako reálne sa zhoršili jeho pomery v oblasti financií. Žalobca síce predložil prehľad podmienok jednotlivých peňažných ústavov, ktoré sú predpokladom na poskytnutie úveru, či pôžičky, aj to, že bol zapísaný v registri ako dlžník, uvedené však samo o sebe, bez ďalšieho tvrdenia o určitej konkrétnej situácii, v určitom konkrétnom peňažnom ústave, určitého konkrétneho dňa a určiteľným konkrétnym spôsobom neznamena, že sa jeho pomery vo finančnej oblasti zhoršili, že nesprávny úradný postup žalovaného reálne zasiahol do tejto sféry žalobcu. Okrem toho ani prípadné samotné tvrdenia v naznačenom smere by sami o sebe nezakladali nárok na nemajetkovú ujmu, bez dôkazov. Žalobca v konaní predložil jedine dôkaz o tom, že jedna splátka nebola uhradená, i keď v peňažnom ústave mal finančné prostriedky, lebo suma bola blokováná exekútorom. V ďalšom však už žiadne iné tvrdenia o reálnom zásahu do finančnej sféry žalobcu netvrdil a ani neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré ho mali preukazovať. V konaní žalobca netvrdil, aký konkrétny dopad, aký konkrétny rozsah zásahu mu vznikol pri tejto splátke, ktorú neuhradila banka pre zablokovanú sumu, teda s akými dôsledkami zo strany banky bol pre túto splátku konfrontovaný. Žalobca v konaní nepredložil žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali reálny zásah do finančnej sféry žalobcu. To, že mu banky neponúkli nové úvery, pri splatení úveru, nie je reálny zásah do jeho finančnej sféry. Zásahom by bolo, ak by mal záujem pôžičku alebo úver čerpať a banka by s ním uzavrela zmluvu na bankový produkt za nevýhodnejších podmienok, než s iným klientom s totožnými predpokladmi, až na výnimku, že by nebola v registri dlžníkov. Ako sám uviedol, ani pôžičku, či úver nežiadal. Nepreukázal ani to, že si nemohol kúpiť nové auto na leasing. Netvrdil kedy, kde, aké auto

si chcel kúpiť, kedy a ktorý peňažný ústav mu odmietol leasing poskytnúť a prečo. Netvrdil, aké vyššie výdavky mal v príčinnej súvislosti s tým, že si nekúpil nové auto, v akej výške mu vznikli, z akého titulu. Neoznačil na takého tvrdenia žiadne dôkazy. Nepreukázal, že staré auto bude môcť predať až neskôr, lebo nové si nemohol kúpiť, a že to bude mať dopad na cenu, pretože netvrdil kedy a aké auto si chcel na leasing kúpiť a že mu leasing poskytnutý nebol. Žalobca v konaní neuniesol bremeno tvrdenia o závažných konkrétnych a reálnych zásahoch do rôznych oblastí jeho života, neuniesol ani bremeno dôkazu. Nepreukázal zásahy tak závažnej intenzity, že by si vyžadovali priznanie nemajetkovej ujmy nad priznanú sumu 2.500 eur z dôsledku dĺžky trvania nesprávneho úradného postupu. Preto súd prvej inštancie žalobu v časti 22.500 eur ako nedôvodnú zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že v konaní čo do náhrady škody úspešnému žalobcovi, ako i čiastočne úspešnému čo do nemajetkovej ujmy priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaná bola síce úspešná vo vyššom rozsahu ako žalobca, napriek tomu súd priznal náhradu žalobcovi ako úspešnej strane konania, pretože výška nemajetkovej ujmy sa určuje úvahou súdu.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie voči výrokom I. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Odvolanie podala z dôvodu § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a síce že prvoinštančné konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; písm. f), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na znenie bodu 31 a 22 odôvodnenia zrušujúceho rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 26Co/94/2020 z 30.6.2021. Namietala, že po vrátení veci súdu prvej inštancie vytyčil pojednávanie na deň 7.2.2022, pričom žalobca sa na vytyčené pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie. Právny zástupca žalobcu uviedol len všeobecné formulácie, konštatovania a poukazy na rozhodnutia súdov, avšak žiadnym spôsobom na konkrétnych iných skutkových okolnostiach nepreukazoval, že zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu vyvolal taký stav, na základe ktorého by žalobcovi bolo možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti. Zo zápisnice z pojednávania zo 7.2.2022 vyplýva, že súd prvej inštancie vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a zároveň uznesením pojednávanie za účelom vyhlásenia rozhodnutia odročil na deň 7.3.2022. Žalovaná požiadala súd o ospravedlnenie na pojednávanie na deň 7.3.2022 z dôvodu zaneprázdnenosti a vzhľadom na skutočnosť, že dokazovanie bolo skončené a predmetné pojednávanie bolo vytyčené za účelom vyhlásenia rozsudku. Napriek tomu žalovanej bolo doručené predvolanie na pojednávanie na deň 7.4.2022 a oznámenie zo dňa 7.3.2022 podľa § 181 ods. 2 CSP, v ktorom súd prvej inštancie určil, že medzi stranami sporu sú sporné skutkové tvrdenia v tom, že k zásahu došlo, akým konkrétnym spôsobom, v akej intenzite, v ktorom konkrétnom čase, ako sa zásah a v ktorej sfére života žalobcu prejavil a to aj z pohľadu rozhodnutí, na ktoré sa žalobca odvolával na pojednávaní 7.2.2022, keď v tomto smere absentujú tvrdenia o konkrétnych skutkových okolnostiach ujmy, akú reakciu zásah vyvolal v živote súkromnom, rodinnom, v profesionálnej sfére či inom prostredí žalobcu a bremeno tvrdenia, absentujú potom dôkazy - bremeno dôkazu. Strany sporu dostali teda opätovne na pojednávaní dňa 7.4.2022 priestor na vyjadrenie, keď žalobca vo svojom prednese nepreukázal konkrétne skutkové okolnosti o zásahu do svojich práv a právom chránených záujmov. Napriek právnomu názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2.500 eur. Žalovanej opätovne nie je zrejmé, ako dospel k záveru, že žalobcovi je potrebné priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v 1/10 nároku, ktorého sa žalobca svojou žalobou domáhal. Namietala, že žalobca nielenže nepreukázal výšku nemajetkovej ujmy, ale ani jej existenciu, nie je jasné, prečo pri takejto dôkaznej situácii súd prvej inštancie priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch, a to vo výške 2.500 eur. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. zmenil a žalobu zamietol a vo výroku III. zmenil tak, že žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie voči výroku II. aj žalobca. Ako odvolací dôvod uviedol § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Dôvodil, že žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 25.000 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho a) vo vydaní rozkazu o uložení sankcie za priestupok č. p. ORP - 940/DS-P-2008 zo dňa 26.8.2008 Obvodným oddelením PZ Dunajská Streda, ktorý žalobcovi nebol nikdy doručený, čím sa rozkaz nestal platným, právoplatným ani vykonateľným, b) v nezákonnom vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti Rozkazu bez toho, aby boli na to splnené zákonné podmienky, c) v neoverení postupu prvostupňového orgánu zo strany Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, ktoré podalo návrh na vykonanie exekúcie bez toho,

aby Rozkaz, ktorý mal byť exekučným titulom, nadobudol platnosť, právoplatnosť a vykonateľnosť, d) v odňatí možnosti podať riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok alebo správnu žalobu na súd, keďže Rozkaz mu nikdy nebol doručený, e) v opomenutí správnych orgánov konať a rozhodnúť v jeho veci trvajúcej vyše 10 rokov, počas ktorých bol zo strany štátu považovaný za vinného (viď. vyjadrenie žalovanej z 3.7.2015, str. 3, tretí odsek resp. z listu KR PZ v TT č. k. KRP-40-339/VO-PR-DS-2009 z 15.5.2014), f) v skutočnosti, že pre nečinnosť správnych orgánov sa žalobca nebude môcť už nikdy „zbaviť nálepky“ osoby zodpovednej za spáchanie priestupku, (ďalej pod písm. a) až f) len ako „nesprávny úradný postup“), v dôsledku ktorého: a) bolo voči žalobcovi nezákonne vedené exekučné konanie, pričom toto exekučné konanie malo taktiež za následok zápis žalobcu ako neplatiča do Spoločného registra bankových operácií v zmysle § 92a zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (viď. zápis delikvencie v zmysle dôkazu - výpisu zo Spoločného registra bankových operácií vydaného Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o.), b) sa o vedení exekučného konania dozvedeli osoby z jeho blízkeho okolia (napr. suseda F. G. pracujúca v banke, v ktorej mal žalobca zriadený účet), čo vykresľovalo žalobcu ako osobu, ktorá si neplní svoje záväzky, c) sa nezákonne obvinenie žalobcu podpísalo na jeho nepriaznivom psychickom stave, keď sa začal obávať opätovného nezákonného obvinenia, bál sa vlastniť majetok, žil pod neustálym stresom, d) postupne došlo k ochladeniu vzťahov s jemu blízkymi osobami (rodinou, priateľmi) a taktiež k zhoršeniu kvality manželského vzťahu a rozhodnutiu žalobcu nemať potomkov. Namietal, že vyššie uvedené skutočnosti podložil dôkazmi, na základe ktorých súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru o správnosti aplikácie § 14 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, t.j. priznaniu nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak zo strany súdu bola sporná výška jej náhrady. Stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie obsiahnutom v rozsudku ohľadom dĺžky trvania zásahu žalovanej a absencie akejkoľvek snahy žalovanej zhojiť tento stále pretrvávajúci nezákonný zásah. Nestotožňuje sa však so záverom ohľadne vyhodnotenia dôkazov, ktoré žalobca predložil na podporu svojich tvrdení. Od začiatku tvrdil, že zásah v podobe nesprávneho úradného postupu sa negatívne prejavil na jeho psychickej stránke, pretože došlo k zhoršeniu jeho vzťahov s blízkymi osobami, ďalej že postup žalovanej mu spôsobil vážny stres a strach, bol znížený jeho finančný kredit pred všetkými finančnými inštitúciami, pretože boli blokované jeho účty, došlo k poškodeniu jeho dobrého mena, utrpel psychickú traumu, má strach čokoľvek vlastniť. Zmenil sa spôsob jeho života, predtým chodil do spoločnosti, mal kamarátov, chcel rodinu. Svoje tvrdenia podložil dôkazmi, a to výsluchom manželky a štyrmi vlastnoručne podpísanými vyjadreniami blízkych osôb. Dal do pozornosti odvolacieho súdu, že zásah, ktorý sa prejaví v tej najosobnejšej sfére nie je skutočnosťou, s ktorou by sa takáto fyzická osoba mala racionálne záujem zdieľať mimo okruhu najbližších ľudí. Súd prvej inštancie nepovažoval za hodnovernú ani výpoveď jeho manželky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vyjadrené v uznesení z 27.8.2019 sp. zn. 4Cdo/125/2019 v ktorom uviedol, že ako nezákonné ale aj protiústavné treba vyhodnotiť aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý konštatoval bez doplnenia dokazovania, že žalobca netvrdil a neodôvodnil, že samotné konštatovanie nezákonného rozhodnutia je nedostatočné a že svoje psychické problémy odvodzoval od svojich subjektívnych pocitov, pričom v odôvodnení už nijako nezohľadnil výsluchy ďalších osôb, manželky, kolegov či lekárske správy na posúdenie všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Mal za to, že sú to práve najbližšie osoby, ktorých vyjadrenia musí súd pri svojom rozhodovaní o rozsahu nemajetkovej ujmy brať v úvahu. Poukázal na predložené písomné vyjadrenia H. I., J. D., J. C. a vyjadrenie manželky. Navrhol odvolaciemu súdu, aby pri posudzovaní svedeckej výpovede manželky žalobcu nevychádzal len zo zápisnice, ale aj zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 4.11.2019. K spochybňovaniu objektívnosti svedkov a účastníkov konania iba na základe kolegiálneho alebo rodinného vzťahu poukázal na nález Ústavného súdu SR z 9.6.2015 sp. zn. III.ÚS 276/2014-29. K neuneseniu bremena tvrdenia a dôkazného bremena uviedol, že nie je od neho možné požadovať, aby predvolal jemu cudzie osoby, ktoré by výsluchom mali potvrdiť, že by sa v jeho postavení cítili rovnako ako sám žalobca. Záverom poukázal na skutočnosť, že v bežnom živote možno konanie, keď sa osoba zriekne svojho vlastníckeho práva považovať za celkom neadekvátne a nelogické, najmä ak žalobca pred nezákonným obvinením sám hradil jednotlivé faktúry k nehnuteľnosti z vlastných finančných prostriedkov. Dodal, že súd prvej inštancie pri hodnotení vyššie uvedených dôvodov predovšetkým z hľadiska ich hodnovernosti založil prezumpciu ich nepravdivosti bez toho, aby vierohodnosť výpovede spochybňovali aj iné objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy navrhnuté predovšetkým žalovanou. Založil tak týmto odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 25.000 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň aby bola zaviazaná nahradiť mu trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

11. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že v odvolaní žalovaná uvádza opakovane nepravdu, keď tvrdí, že žalobca odvodzuje svoj nárok z titulu nezákonného rozhodnutia. Poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 26Co/94/2020 z 30.6.2021, v ktorom odvolací súd jednoznačne skonštatoval, že žalobca uviedol, že svoje nároky odvodzuje od nesprávneho úradného postupu polície v priestupkovom konaní a následne v konaní exekučnom. Poukázal i na svoje podania zo dňa 2.3.2016 a 13.5.2016, v ktorých vysvetlil, že svoj nárok odvodzuje z titulu nesprávneho úradného postupu. Žalobca má za to, že preukázal všetky skutočnosti rozhodujúce pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch v rozsahu požadovanom v žalobe. Opakovane navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako žiadal vo svojom odvolaní.

12. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná tak, že žalobca vo svojej žalobe označil nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia. Zo žalobcovej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyplýva, že sa domáhal náhrady skutočnej škody 66 eur ako poplatku za odvolanie proti exekúcii, skutočnej škody 63,18 eur ako pokuty za omeškanie splátky úveru v dôsledku blokovania účtov a skutočnej škody 130 eur ako výdavku na obhajobu a zároveň sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy 30.000 eur. Žalovaná už vo vyjadrení k žalobe z 3.7.2015 poukázala na skutočnosť, že žalobca sa v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody domáhal náhrady škody z titulu, že nebol predvolaný na dopravný inšpektorát na správne konanie a nemal možnosť hájiť sa proti obvineniu a tým bolo porušené jeho právo na obhajobu, malo dôjsť k zneužitiu právomoci verejného činiteľa, bol uznaný vinným a zároveň bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Vo svojej žiadosti označil za nezákonné rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ Trnava o vydanie poverenia, v časti namietaného nesprávneho postupu exekútora bola žiadosť odstúpená Ministerstvu spravodlivosti SR a v časti, v ktorej žalobca žiadal vysloviť podozrenie z trestnej činnosti, bola jeho žiadosť odstúpená na priame vybavenie inšpekčnej služby. Prvoinštančný súd počas konania ustálil nesprávny úradný postup. Žalovaná sa stotožňuje s výrokom II. súdu prvej inštancie, voči ktorému smeruje odvolanie žalobcu, keď aj z jej odvolania vyplýva, že nielenže nepovažovala za dôvodne preukázaný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 22.500 eur, ale ani v časti priznaného nároku vo výške 2.500 eur. V podrobnostiach odkázala na svoje odvolanie.

13. K vyjadreniu žalovanej sa opakovane vyjadril žalobca tak, že od začiatku súdneho konania tvrdil, že zásah žalovanej v podobe nesprávneho úradného postupu sa negatívne prejavil na jeho psychickej stránke, pretože došlo k zhoršeniu jeho vzťahov s blízkymi osobami. V celom súdnom konaní tvrdil, že postup žalovanej mu spôsobil vážny stres a obavy, že by mohol byť kedykoľvek opäť uznaný za zločinca, čo bolo aj dôvodom, prečo nechce vlastniť žiadne nehnuteľnosti. Dodal, že nesprávnym postupom bol znížený jeho finančný kredit pred všetkými finančnými inštitúciami, pretože boli blokováné jeho účty, trvalo to rok a banky mohli nadobudnúť dojem, že má vážne finančné problémy, stal sa neplatičom, dostal sa do registra dlžníkov, došlo k poškodeniu jeho dobrého mena v jeho blízkom okolí, utrpel psychickú traumu, má strach čokoľvek vlastniť, obavy, že môže byť bezdôvodne obvinený kedykoľvek, z čohokoľvek. Má za to, že v nadväznosti na vykonané dôkazy jednoznačne uniesol dôkazné bremeno, pričom z dôkazov vyplynuli skutočnosti potvrdzujúce jeho tvrdenie o čase vzniku zásahu, jeho intenzite a oblastiach, v ktorých sa prejavil a v spôsobených následkoch v jeho osobnej sfére. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako žiada vo svojom odvolaní.

14. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalovaná tak, že sa v plnej miere pridržiava svojej argumentácie uvedenej v odvolaní voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a taktiež sa pridržiava svojich vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

15. O odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/152/2015-576 zo 7.4.2022 rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 26Co/88/2022 – 651 zo dňa 21.6.2023 tak, že výrokom I. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a výrokom II. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Odvolaniu žalobcu ani odvolaniu žalovanej nepriznal úspech z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), keď si osvojil súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, keďže vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľal i právny záver súdu prvej inštancie vo

veci samej, nakoľko vec správne právne posúdil a odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku vo veci samej a nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a pre ktoré žalobu čiastočne zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu určil súd prvej inštancie správne rozsah ujmy spôsobenej žalobcovi nezákonným postupom a priznal mu primeranú náhradu nemajetkovej ujmy ako odškodnenie za dĺžku trvania nesprávneho úradného postupu v rámci porušenia pravidiel cestnej premávky v sume 2.500 eur a pritom dostatočne jasne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku objasnil úvahy, ktoré ho viedli k priznaniu tejto náhrady. Akcentoval, že peňažná kompenzácia v zmysle ustanovení § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je v zásadne subsidiárna a nastupuje vtedy, keď nemožno vzniknutú nemajetkovú ujmu nahraďiť inak, pričom dostačujúcim prostriedkom nápravy sa nejaví púhe konštatovanie porušenia práva. K odvolacím námietkam žalobcu o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 22.500 eur, doplnil, že určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných okolností veci. Priznanie náhrady nemateriálnej ujmy zákon podmieňuje aj tým, že kvalifikovaná ujma na osobnostných právach skutočne nastala a je so zásahom spojená, nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na osobnosť fyzickej osoby. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že samotný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci môže spôsobiť poškodenému nemateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať existenciu tejto nemateriálnej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie vzniknutej ujmy. Hoci v dôsledku preukázaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného predpokladať, je predmetom ďalšieho dokazovania posúdenie, či ide o ujmu nepatrnú, alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, o intenzite a hĺbke zásahu a významnom ovplyvnení jeho životnej situácie, v konaní hodnoverne preukázal. Zhrnúc tieto teoretické východiská ako aj konštantnú súdnu judikatúru (vrátane tej európskej) mal za zrejmé, že povinnosťou žalobcu domáhajúceho sa náhrady nemateriálnej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci nezákonným postupom, bolo nielen tvrdiť, ale prostriedkami procesného útoku preukázať vznik tejto nemajetkovej ujmy. Uzavrel, že neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena v súdnom konaní malo za následok neúspech žalobcu a zamietnutie žaloby v časti nemajetkovej ujmy 22.500 eur a ďalej zopakoval, že záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal taký zásah do svojho súkromného či spoločenského života a závažnosť takto uvedenej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovanej, následkom ktorého by žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 22.500 eur, je správny. Žalobca skutočne neunesol svoje základné dôkazné bremeno, keď v konaní žiadanými dôkazmi nepreukázal existenciu nemateriálnej ujmy za zásah do súkromného života, rodinného prostredia výlučne žalobcom popísaným spôsobom, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným postupom orgánu verejnej moci. Odvolací súd aproboval také zhodnotenie veci súdom prvej inštancie, že priznaná suma 2.500 eur už nemohla byť z týchto vyššie uvedených dôvodov navýšená, keďže žalobca svojou procesnou aktivitou nepreukázal negatívny dopad nesprávneho úradného postupu na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije, prípadne pracuje, na závažnosť následkov, ktoré mu tým vznikli v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení, čo síce žalobca žalobou čiastočne tvrdil, ale následne to už nedokázal. V nadväznosti na uvedené preto ďalšie odvolacie argumenty žalobcu považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keďže podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že pre neúspech každej zo strán v odvolacom konaní nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/88/2022 – 651 zo dňa 21.6.2023 podal dovolanie žalobca, a to v tej časti potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený II. výrok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 22.500 eur.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4Cdo/24/2024-702 zo dňa 28.11.2024 rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/88/2022 – 651 zo dňa 21.6.2023 v napadnutej potvrdzujúcej časti,

ktorou bol potvrdený II. výrok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 22.500 eur zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

18. Najvyšší súd odvolaciemu súdu vytkol, že tento síce aplikoval postup podľa § 387 ods. 2 CSP, ale nie aj postup daný v § 387 ods. 3 CSP. Dostal sa tak mimo limitov práva na spravodlivý proces chráneného nielen článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (5Cdo/204/2011, 4Cdo/120/2019). Dovolateľ v odvolaní namietal, že odvolací súd v rozsudku nedal odpovede na všetky nastolené otázky v odvolaní a že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia; podrobil kritike všeobecné konštatovanie odvolacieho súdu o dôkaznej teórii a unesení dôkazného bremena, ktoré však žiadnym spôsobom neaplikoval na ním predložené dôkazy, ktoré považoval za „fažiskové“ pri preukazovaní zásahu žalovanej do jeho súkromnej sféry (ide o štyri písomné vyjadrenia žalobcovi blízkych osôb a svedecká výpoveď manželky) a ktoré hodnotil ako podstatné pre rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd uviedol: „14. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, že (parafráz.) „podľa uznesenia najvyššieho súdu z 27. augusta 2019 sp. zn. 4Cdo/125/2019) sú to práve najbližšie osoby (napr. manželka, bývalí kolegovia), ktorých vyjadrenia musí súd pri svojom rozhodovaní o veľkosti rozsahu nemajetkovej ujmy brať do úvahy, lebo práve od týchto osôb možno dôvodne očakávať, že si všimnú zmeny v správaní im blízkych osôb, do ktorých osobnej sféry bolo zasiahnuté a o týchto zmenách (následkoch nezákonného zásahu) sú spôsobilé podať súdu náležité informácie“, nevyplýva žiadne konštatovanie. V kontexte uvedeného je nepochybné, že aj napriek výslovnému príkazu v § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd napriek obsiahlemu právnomu textu v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s uvedenými tvrdeniami žalobu v odvolaní ani v najširočnejšej rovine.

15. Uvedené platí o tých námietkach, ktoré z pohľadu rešpektovania práva na spravodlivý proces možno označiť za hlavné a ktoré si vyžadovali špecifickú odpoveď; išlo ďalej o argumentáciu, v rámci ktorej žalobca v odvolaní podrobil kritike odôvodnenie prvoinštančného súdu (ods. 61), že (parafráz.) „.... (nemajetková ujma) v intenzite, ako to uvádza žalobca, by musela byť viditeľná aj iným osobám, ktoré by neboli v tak blízkom vzťahu k žalobcovi, ktoré by mohli podporiť tvrdenia jemu blízkych osôb a vylúčiť tak akékoľvek pochybnosti o tvrdenom závažnom zásahu po zdravotnej stránke“ Dovolateľ proti tomuto názoru v odvolaní oponoval tým, že „ak súd prvej inštancie požadoval na preukázanie tvrdení svedecké výpovede alebo vyjadrenia osôb, ktoré sú bez blízkeho vzťahu k žalobcovi, je takáto požiadavka v rozpore s racionálnymi a logickými predpokladmi o tom, ako bude akákoľvek fyzická osoba nachádzajúca sa v postavení žalobcu konať. Nikto, koho postihol taký zásah, ktorý by mal u neho za následok vznik stresu, traumy, pocitu ohrozenia z nezákonného stíhania alebo prijatie rozhodnutia nemať deti alebo nevlastniť žiaden majetok, by sa s týmto nezdôveroval cudzím osobám - takéto konanie by bolo v rozpore so samotnou podstatou ľudskej prirodzenosti“. Dovolateľ tým chcel povedať, že je nelogické predpokladať, že sa poškodené fyzické osoby budú zdôverovať im cudzím osobám; odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu k tejto jeho oponentúre však nedáva žiadnu odpoveď.

16. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu k namietaným nedostatkom ohľadom spochybňovania objektívnosti svedkov a účastníkov iba na základe kolegiálneho alebo rodinného vzťahu, takisto ignoruje skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, že podľa nálezu ústavného súdu z 09. júna 2015 sp. zn. III. ÚS 276/2014: „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania.“ Bez potreby hlbších analýz možno konštatovať, že kým súd prvej inštancie v tejto otázke dôkaznú situáciu uzavrel tým, že „Naviac ide o vyjadrenia osôb blízkych žalobcovi, ktoré inými dôkazmi žalobca nepodložil“, tak odvolací súd sa s konkrétnou odvolacou námietkou žalobcu, že „spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania“, nijako nevysporiadal.“

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku II. (ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 22.500 eur zamietol) vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie v odvolaní napadnutom rozsahu (§ 387 ods. 1 CSP).

20. Predmetom odvolacieho konania (po vrátení mu veci dovolacím súdom z dôvodu žalobcom dôvodne podaného dovolania) je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 22.500 eur zamietol výrokom II. napadnutého rozsudku, a tiež závislého výroku III. o náhrade trov konania. Keďže rozsudok Krajského súdu v Trnave z 21.6.2023 sp. zn. 26Co/88/2022 v potvrdzujúcej časti, ktorou bol potvrdený I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 2.500 eur nebol dovolaním napadnutý, tento nie je predmetom tohto odvolacieho konania.

21. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

22. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Odvolací súd pristúpil k vecnému prieskumu meritórneho rozhodnutia a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu (keď o odvolaní žalovanej už bolo právoplatne rozhodnuté) nie je opodstatnené a preskúmaný rozsudok vo výroku II. je vecne správny. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, keď vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že strana sporu sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje, ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a pre ktoré žalobu čiastočne zamietol. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

25. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď žalobe vyhovel len v časti priznania nemajetkovej ujmy 2.500 eur a vo zvyšku (v sume 22.500 eur) žalobu výrokom II. zamietol.

26. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpísať svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti

a podľa pokynov súdu. Sporové strany tak majú v súdnom konaní povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov (porovnaj ust. § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 185 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1 a § 215 ods. 1 CSP). Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že nenavrhla dôkazy na preukázanie jeho pravdivosti alebo že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Súd pritom nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy.

27. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

28. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Z obsahu odôvodnenia je zrejmé, že výsledok hodnotenia dôkazov bol vytvorený na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzal z pravidiel formálnej logiky i s prihliadnutím na predmet konania (o náhradu nemajetkovej ujmy) a individuálne okolnosti prípadu. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis. Podľa názoru odvolacieho súdu určil súd prvej inštancie správne rozsah ujmy spôsobenej žalobcovi nezákonným postupom a priznal mu primeranú náhradu nemajetkovej ujmy ako odškodnenie za dĺžku trvania nesprávneho úradného postupu v rámci priestupkového konania o porušení pravidiel cestnej premávky v sume 2.500 eur. Pritom dostatočne jasne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku objasnil úvahy, ktoré ho viedli k priznaniu tejto náhrady, pričom úvahy súdu nemožno označiť za svojvoľné a z pohľadu presvedčivosti odvolaním napadnutého rozhodnutia za nepreskúmateľné.

29. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon č. 514/2003 Z.z. pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach života (spoločenskej, pracovnej, rodinnej) dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.

30. K súdom prvej inštancie priznanej nemajetkovej ujme odvolací súd poukazuje podporne na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej EŠLP), ktorá judikatúra vychádza zo „silnej, ale vyvrátiteľnej domnienky“, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto ohľade v zásade nevyžaduje (napr. rozhodnutie EŠLP Apicella proti Taliansku, ods. 93, pozri i

Kmec proti ČR, 2006, s. 12 a nasl.), pretože ujma vznikla samotným porušením práva. Popretie tvrdenia o nemajetkovej ujme vo všeobecnom zmysle, ktorá vznikla v dôsledku neprimeranej dĺžky konania, je na žalovanom škodcovi, ktorý má na svoju obranu a vo svojom záujme uviesť skutočnosti vylučujúce pravdivosť tvrdenia takto škodlivého predpokladu. Uvedené ale platí len pre stav neistoty žalobcu ako strany sporu, ktorý trvá neprimerane dlho. Ak ujma spočíva v inom následku, nie je dôvod, aby sa plne neuplatnili procesné povinnosti a bremená vrátane toho dôkazného. Určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných okolností veci. Priznanie náhrady nemateriálnej ujmy zákon podmieňuje i tým, že kvalifikovaná ujma na osobnostných právach skutočne nastala a je so zásahom spojená, nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na osobnosť fyzickej osoby. Odvolací súd pritom považuje za potrebné zdôrazniť, že samotný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci môže spôsobiť poškodenému nemateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezaväzuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania si jej peňažnej náhrady, existenciu tejto nemateriálnej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným účinným a efektívnym prostriedkom na vyvázenie, či zmiernenie vzniknutej ujmy. Hoci v dôsledku preukázaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného predpokladať, je predmetom ďalšieho dokazovania posúdenie, či ide o ujmu nepatrnú, alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, o intenzite a hĺbke zásahu a významnom ovplyvnení jeho životnej situácie, v konaní hodnoverne preukázal.

31. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinností tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie týchto tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. V konaní o náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci v podobe náhrady nemajetkovej ujmy má žalobca bremeno tvrdenia v tom, že žalovaná zasiahla do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať, aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno, teda musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že postup žalovanej nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti nesporne preukázané, súd môže skonštatovať, že žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia ako aj bremeno dôkazu a vyvodíť z toho jeho úspech v konaní.

32. Žalobca v podanej žalobe, rovnako v priebehu prvoinštančného konania, a napokon aj v odvolaní ako i v písomných vyjadreniach v odvolacom konaní tvrdil, že predmetný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci mu spôsobil nemajetkovú ujmu značnej intenzity, ako však správne a dostatočne argumentoval súd prvej inštancie, svoje tvrdenia nepreukázal.

33. Výška priznaného peňažného zadostučinenia je závislá na úvahe súdu, ktorý pri rozhodovaní musí prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva vzniklo. Nemajetková ujma je kategóriou čisto subjektívnou, a preto vo svojej podstate súd neposudzuje formu a rozsah odškodnenia podľa toho, ako sa poškodený cítil, ale či mal vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa byť na nemotných hodnotách poškodený. Ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti náročne preukázateľné. Tieto úvahy v konečnom dôsledku v právnej praxi vyústili do záveru, že vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situáciách, kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá. Zhrnúc vyššie uvedené teoretické východiská je zrejmé, že povinnosťou žalobcu domáhajúceho sa náhrady imateriálnej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci bolo nielen tvrdiť, ale vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jeho života v ním tvrdenej značnej intenzite prostriedkami procesného útoku i preukázať. Aj keď súdu prvej inštancie možno vytknúť čiastočnú nekonzistentnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď v jednej časti uvádzal, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu (viď napr. bod 66. odôvodnenia napadnutého rozsudku), pričom v iných častiach odôvodnenia konštatoval neunesenie dôkazného bremena v nadväznosti na žalobcom tvrdené skutočnosti, podstata jeho rozhodnutia spočívala v jednoznačnom závere, že k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu úradným postupom orgánu verejnej moci došlo (z ktorého dôvodu súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku žalobe v časti priznania nemajetkovej ujmy 2.500 eur vyhovel), no žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy značnej intenzity.

34. K námietke žalobcu týkajúcej sa spochybňovania objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu a na to nadväzujúceho vytvorenia neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania (keď odvolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 a Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 276/2014), odvolací súd uvádza, že z napadnutého rozsudku takýto postup súdu nemožno vyvodiť. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci prihliadal (okrem iného) na žalobcom predložené písomné vyjadrenia jeho manželky, H. I. (priateľ žalobcu), J. D. (priateľky žalobcu), J. C. (matky žalobcu), pričom žalobcu (ako stranu sporu) a jeho manželku (ako svedkyňu) v konaní na pojednávaní vypočul. Zistený skutkový stav (popísaný v bodoch 12. až 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku) následne podrobne vyhodnotil s prihliadnutím na žalobcom tvrdené skutočnosti o charaktere zásahu a závažnosti nemajetkovej ujmy, keď o. i. konštatoval, že hoci v dôsledku preukázaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného predpokladať, je už predmetom ďalšieho dokazovania posúdenie, či ide o ujmu nepatrnú, alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii relevantných skutočností, o intenzite a hĺbke zásahu a významnom ovplyvnení jeho životnej situácie, v konaní hodnoverne preukázal. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 3007/2010, v zmysle ktorého: „Nemajetková ujma spočívajúca najmä v stave neistoty ohľadne výsledku konania je psychickou kategóriou, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti ťažko preukazujúce, a preto sa v určitom základnom rozsahu predpokladajú. Žalobca preto nemusí preukazovať psychologickými, či psychiatrickými posudkami, že u neho došlo k psychickej ujme v dôsledku neprimerane dlhého konania. Také dôkazné prostriedky by mohol navrhnúť v prípade, že by tvrdil ujmu závažnejšieho rozsahu, inými slovami, tvrdil by niečo, čo nebýva obvyklým následkom neprimerane dlhej dĺžky konania a je teda treba, aby existencia tvrdeného následku ako i príčinná súvislosť medzi týmto následkom a porušením práva na primeranú dĺžku konania boli postavené naisto“ (porovnaj s rozsudkom Krajského súdu v Tmave sp. zn. 25Co/45/2017). Súd prvej inštancie nespochybnil výpovede žalobcovi blízkych osôb o jeho vnútornom prežívaní vzniknutej situácie, len celkom zreteľne poukázal na potrebu vznik ujmy závažnejšieho rozsahu preukázať aj inými dôkaznými prostriedkami, ak tvrdí vznik závažnej psychickej ujmy s negatívnymi prejavmi v jednotlivých zložkách života. Následok v podobe vzniku neprimeraného stresu, fóbie, intenzívneho pocitu ohrozenia či dokonca traumy nemôže byť vyvodený iba tvrdením samotného žalobcu a jemu blízkych osôb, nakoľko už ide o následok, ktorý by mal byť objektívne preukázaný vyšetreniami a správami odborne spôsobilých osôb (ktorými sú psychológ, prípadne psychiater), t. j. dôkazmi preukazujúcimi zhoršenie zdravotného stavu práve v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Takéto dôkazy žalobca v konaní ale nepredložil.

35. Ak žalobca v odvolaní poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019, to samotné vychádza z potreby prihliadať pri posudzovaní tvrdení žalobcu o vzniku nemajetkovej ujmy za nezákonne začaté trestné konanie nielen na výsluch ďalších osôb (na ktoré súd v prejednávanej veci prihliadal, keďže náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 2.500 eur priznal – na rozdiel od odvolacieho súdu v konaní priblíženom v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/125/2019, v ktorom odvolací súd náhradu nemajetkovej ujmy nepriznal vôbec), ale aj na lekárske správy (na posúdenie všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy v prípade začatia trestného konania, ktoré neskončilo odsudzujúcim rozsudkom). Ani poukaz žalobcu na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 276/2014 v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže potom obstať, keďže predmetné rozhodnutie sa týka konania o náhradu škody a vierohodnosti výpovedí osôb zúčastnených pri škodovej udalosti, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou kolegiálny alebo iný rodinný či spoločenský vzťah.

36. Psychické problémy spojené so zásahom do osobnosti žalobcu, ktoré sa mali u neho objaviť v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovanej, je potrebné pre účely stanovenia výšky náhrady posudzovať primárne z pohľadu obvyklého (priemerného) človeka a jeho prípadné zníženie či naopak zvýšenie možno odvinúť len od okolností, ktoré sú v rámci konania riadne doložené a preukázané, pričom sám žalobca v konaní uviedol, že všeobecného praktického lekára ani odborného lekára v súvislosti s jeho psychickým prežívaním tejto situácie nevyhľadal a lekárske správy ohľadom jeho zhoršeného zdravotného stavu nepredložil. Žalobca v konaní okrem iného tvrdil, že nesprávnym úradným postupom bolo zasiahnuté do jeho práv v oblasti financií a tiež v pracovnom živote. Tieto svoje tvrdenia (o reálnom zhoršení jeho finančnej situácie, nemožnosti čerpať úver či pôžičku, resp. ich fakticky čerpať

za nevýhodnejších podmienok) však nepreukázal. Žalobca síce v konaní (ako na to poukázal aj súd prvej inštancie) predložil dôkaz o tom, že jedna splátka nebola uhradená, lebo suma bola blokována exekútorom, v konaní ale nepreukázal, aký reálny dopad na jeho finančnú situáciu to malo. Ako sám uviedol, pôžičku či úver ani nežiadal. Nepreukázal ani to, že si nemohol kúpiť nové auto na leasing. Žalobca tvrdil, že má problémy v práci, resp. že robil v práci viac chýb ako predtým, no svoje tvrdenia v tomto smere tiež nepreukázal. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal tiež na skutočnosť, že jeho manželka o žiadnych takýchto problémoch žalobcu v práci nemala vedomosť.

37. Súd prvej inštancie sa zreteľne vyjadril k dôkaznému bremenu v prípade, akým je aj ten v prejednávanej veci, t. j. keď sa tvrdí vznik ujmy závažnejšieho rozsahu nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v priestupkovom konaní, pričom zároveň zdôraznil, že „treba rozlišovať druhy trestných konaní podľa závažnosti údajných protispoločenských činov, pre ktoré sú trestné konania vedené, že treba skúmať aký je tam hroziaci trest. Iný rozsah a dopad trestného konania je v priestupkovom konaní (čo je aj daný prípad) a iný v trestných veciach podľa Trestného zákona. Azda najzásadnejším rozdielom je to, že v priestupkovom konaní neprichádza do úvahy trest odňatia slobody a že v konaní o priestupkoch sa koná o činoch menej závažných. Je podstatný rozdiel, či je trestné konanie vedené pre závažný údajný trestný čin, údajný zločin, kde hrozí aj trest odňatia slobody, prípadne trest výnimočný, či je takéto konanie okrem toho spojené s väzobným stíhaním, alebo či ide o menej závažný údajný trestný čin, kde hrozia nižšie tresty vrátane podmienených trestov, či peňažný trest alebo iný do úvahy prichádzajúci trest, alebo či ide o konanie o priestupkoch, pre menej závažné údajné skutky ako v danom prípade. Miera a prežívanie pozície trestne stíhaného človeka je teda determinovaná aj týmito okolnosťami. Pri nemajetkovej ujme z nesprávneho úradného postupu je dôležité brať do úvahy aj uvedené.“. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je potrebné dôsledne vychádzať z princípu proporcionality tak, aby priznaná suma nemajetkovej ujmy bola v súlade s hierarchiou hodnôt a nevyvolávala v rámci spoločnosti predstavu o disharmónii právneho systému. Súdny musí zohľadňovať závažnosť nemajetkovej ujmy, jej následky a celospoločenský rozmer tak, aby zadosťučinenie bolo spravodlivé a primerané s prihliadnutím na iné súdmi posudzované zásahy do osobnosti fyzickej osoby (porovnaj s rozsudkom Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 4 Tdo 1402/2015).

38. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/13/2025 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C/24/2022, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 8.300 eur za zásah spočívajúci v nedôvodnom trestnom stíhaní žalobkyne v trvaní 11 rokov, 6 mesiacov a 2 týždňov, keďže žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby z dôvodu, že skutok, pre ktorý začalo trestné stíhanie nie je trestným činom. Súd prvej inštancie v danej veci príkladmo poukázal na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v iných konaniach s tým, že napr. rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 63/2016 z 20.10.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 4.800 eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp. zn. 5Cdo 4/2018 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 11.063 eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp. zn. 3Cdo 156/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 10.000 eur, vo veci prejednávanej na Najvyššom súde pod sp. zn. 8Cdo 177/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 8.500 eur (keď vnímanie závažnosti protispoločenských činov v uvádzaných trestných konaniach v štádiu po podaní obžaloby je výrazne intenzívnejšie ako v konaní o priestupkoch).

39. Pokiaľ ide o existenciu žalobcom tvrdenej závažnej ujmy, za závažnú ujmu treba podľa judikatúry súdov SR považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a následky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Inak povedané, je teda potrebné zväžiť, či vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť byť dotknutá v zložkách tvoriacich v ich súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Nemajetková ujma je ujmu morálnou. Ide teda o zásah a ujmu na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa týkajú morálnej integrity poškodenej osoby, predovšetkým jej dôstojnosti, cti, dobrej povesti, ale tiež iných hodnôt, ktoré sa spravidla premietajú vo vnútornom živote človeka, ako je rodinný život, neistota a podobne. Ak ktorákoľvek z týchto zložiek, prípadne kumulatívne aj všetky, mohli byť v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo postupu negatívne dotknuté, je namieste

záver o tom, že k spôsobeniu nemajetkovej ujmy došlo (čo súd prvej inštancie aj konštatoval). Intenzita zásahu do týchto hodnôt potom priamo ovplyvňuje výšku poskytnutého zadostučinenia. Je pritom potrebné vychádzať z toho, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, keďže priznanie prehnanych súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006). V nadväznosti na to súd prvej inštancie správne komparoval intenzitu zásahu vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu v priestupkovom konaní v prípade porušenia pravidiel cestnej premávky (s hrozbou uloženia pokuty 66,39 eur) a vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu v prípade začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa v súbehu s trestným činom vydierania (s hrozbou trestu odňatia slobody). Správny bol pritom záver súdu prvej inštancie, že v prípade zásahu nesprávnym úradným postupom v priestupkovom konaní nemožno vo všeobecnosti konštatovať, že by obvyklým následkom bola závažná ujma, resp. ujma závažnejšieho rozsahu, keďže povaha a charakter priestupkového konania nemá intenzitu trestného konania a nespájajú sa ním dôsledky ako v prípade protispoločenskej činnosti podľa Trestného zákona. Súd prvej inštancie teda správne konštatoval, že v prejednávanej veci vzhľadom na charakter nesprávneho úradného postupu v priestupkovom konaní nemožno spoľahlivo dôvodiť, že každá iná osoba, za podobnej situácie ako žalobca, by pociťovala vzniknutú ujmu ako ujmu značnú, závažnú.

40. Otázka výšky priznanej nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych skutkových okolností, a to v každej jednej posudzovanej veci, ktoré sú predmetom posudzovania súdom z hľadiska zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V danom prípade súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy správne a v dostatočnej miere z vykonaného dokazovania skutkové okolnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, komplexne vyhodnotil s prihliadnutím na charakter konania, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Vo svetle zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.) tiež proporcionalitu ochrany jednotlivých práv, ako aj komparáciu s inými zásahmi do osobnostnej integrity poškodených (nezákonne vedeným trestným stíhaním a vznesením obvinenia), odvolací súd priznanú výšku nemajetkovej ujmy žalobcovi v sume 2.500 eur zhodne so súdom prvej inštancie považuje za primeranú, zodpovedajúcu objektívne zistenému skutkovému stavu veci, odzrkadľujúcu skutočnú intenzitu, rozsah a následky nesprávneho úradného postupu v priestupkovom konaní do osobnostnej sféry žalobcu, keďže jej výška je stanovená s poukazom na všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú považované tiež najvyššími súdnymi autoritami za rozhodujúce.

41. S poukazom na uvedené je potom nevyhnutné uzavrieť, že žalobca v konaní neunesol svoje dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal taký zásah do svojho súkromného či spoločenského života a závažnosť takto uvedenej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovanej, následkom ktorého by žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nad rozsah už priznanej sumy 2.500 eur. Neunesenie dôkazného bremena v súdnom konaní (na preukázanie žalobcom tvrdených skutočností o intenzite nemajetkovej ujmy) malo potom za následok neúspech žalobcu a zamietnutie žaloby v časti nemajetkovej ujmy 22.500 eur.

42. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a v súlade s § 380 CSP i vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti trov konania, keďže žalovaná vo svojom odvolaní (o ktorom súd rozhodol v konaní sp. zn. 26Co/88/2022) neuviedla dôvody nesprávnosti priznania náhrady trov žalobcovi. Vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania odvolací súd uvádza, že zásadu úspechu vo veci je treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu (alebo znaleckého posudku). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.).

43. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (1). Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (2).

44. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

46. Podľa § 453 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

47. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

48. O trovách odvolacieho konania (vedeného pod sp. zn. 26Co/88/2022 a sp. zn. 26Co/17/2025) rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá žiadna zo strán sporu, keďže nebolo možné konštatovať procesný úspech ani jednej zo strán sporu v odvolacom konaní, pretože odvolaniu žalobcu ani odvolaniu žalovanej v merite veci (kde predmetom odvolacieho konania proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 7.4.2022 bolo rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy) nebolo vyhovené.

49. Z vyššie citovaného ustanovenia § 453 ods. 3 CSP vyplýva, že zákon rozlišuje medzi trovami pôvodného konania a trovami dovolacieho konania, pričom v prípade zrušenia rozhodnutia súdu dovolacím súdom ukladá súdu, ktorému dovolací súd vec vrátil na ďalšie konanie rozhodnúť aj o trovách dovolacieho konania. Uvedený záver potvrdzuje aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/2019 zo dňa 19.11.2019, podľa ktorého základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 CSP. Ústavný súd uzavrel, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (porovnaj tiež s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 101/2024 zo dňa 28.5.2025).

50. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP, pričom v dovolacom konaní priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, keďže žalobca bol v dovolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

51. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).